

Ítélető tábla
11.Gf.40.565/2014/4.

A ... Ítélető tábla a **felszámoló neve** (1143 **felszámoló címe**) felszámoló megbízásából eljáró ... jogtanácsos által képviselt **felperes neve** (**felperes címe** felperesnek, a **alperesi jogi képviselő neve** (**alperesi jogi képviselő címe**) által képviselt alperes neve (**alperes címe**) alperes ellen kártérítés iránt indított perében, a ... Törvényszék 2014. június 10. napján meghozott 4.G.44.442/2013/7. számú ítélete ellen az alperes részéről 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2015. január 7-én megtartott nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

Ítéletet:

A ... Ítélető tábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100.000 (százezer) forint másodfokú jogi képviselettel kapcsolatos perköltséget; saját költségeit maga köteles viselni.

A költségjegyzékbe feljegyzett 2.500.000 (kétfmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság a 7. sorszámú ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 85.230.000 forint tőkét és ezen tőkeösszeg után 2013. július 4. napjától a kifizetés napjáig járó, minden naptári félév teljes idejére a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot, valamint 500.000 forint perköltséget. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a magyar államnak az illetékes állami adóhatóság külön felhívására és számlájára 1.500.000 forint feljegyzett elsőfokú eljárási illetéket.

A megállapított tényállás szerint a felperesi társaságot 2003. szeptember 25-én **beltag neve** beltag és **kültag neve** kültag alapította. A társaságnak 2010. szeptember 30-ától önálló aláírási joggal rendelkező beltagja az alperes lett, a kültagja pedig a korábbi beltag, **beltag neve**. A felperesi társaság könyvelését az alapítástól 2011-ig **1. tanú** végezte, a társaság működését valójában mindvégig az alperes irányította és szervezte. A társaság fő tevékenysége plakát és graffiti eltávolítás volt, mely feladatok elvégzésére főként a ... Önkormányzattal, illetőleg más kerületi önkormányzatokkal szerződött. A társaság tevékenységének hatékonyságát az alperes azzal kívánta növelni, hogy számla nélkül pénzüsszegeket fizetett ki egyes személyeknek annak érdekében, hogy jelezzék, mikor és hol készítenek graffitit, ezen kívül hajléktan személyek részére is juttatott számla nélkül ismeretlen összegű pénzüsszegeket a plakátok eltávolításánál való közreműködés fejében. A könyvelő ezeket a készpénzben kifizetett összegeket bizonylat hiányában lekönyvelni nem tudta. A társaság házipénztárában megjelölt pénzállomány összege 2013. július 7-ére a felszámolás kezdő időpontjára 85.230.000 forint összegre nőtt. Az alperes úgy gondolta, hogy a házipénztárban kimutatott összeget úgy szünteti meg, hogy osztalékként történő kifizetésként tünteti fel azzal, hogy az osztalék utáni adót a tevékenység utáni vállalkozói díjból fizeti ki, figyelemmel azonban arra, hogy a társaság megrendelése csökkentek, ezt az elképzelését megvalósítani nem tudta.

A felperes felszámolását a ... Törvényszék az Fpk.01-12-012505 számú eljárásban 2013. július 4-ei kezdő időponttal rendelte el. Az alperes 2013. július 3-ai fordulónappal elkészítette és aláírta a társaság tevékenységet lezáró mérlegét. A mérleg eszköz oldalának 16. sorában 85.230.000 forint pénzüsszeget tüntetett fel, ezt azonban a felszámolónak átadni nem tudta.

A felperes a keresetében arra kérte kötelezni az alperest, hogy fizessen meg - a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 21. § (1) és 30. § (2) bekezdése, a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 339. § (1) bekezdése, valamint a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 4. § (1) és (2) bekezdései, 34. § (1) és (2) bekezdései, valamint a 48. § (1) bekezdése alapján - 85.230.000 forintot, valamint ezen összegnek a felszámolás kezdő időpontjától, azaz 2013. július 4. napjától számított, a Ptk. 301. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű késedelmi kamatát és marasztalja őt a perköltségben is.

Keresete ténybeli alapjaként arra hivatkozott, hogy az alperes, mint a felszámolás alá került társaság vezető tisztségviselője a felperesi társaság könyvelőjével 2013. szeptember 27-én jelent meg a felszámolónál és átadta részére a társaság iratanyagát tételes iratjegyzékkel, valamint a felperesi társaság tevékenységet záró mérlegét, amelyben 85.230.000 forint pénzeszköz került kimutatásra. Ezzel az összeggel azonban az alperes nem tudott elszámolni és az összeg részletekben való megtérítését sem vállalta.

A felperes hangsúlyozta: az alperes a mérleg aláírásával elismerte, hogy a felperesi társaság a követelt pénzüsszeggel rendelkezik, ezt a vagyont azonban nem tudta a felszámolónak átadni, ez pedig megalapozza a helytállási kötelezettségét.

Keresetének jogi indokaként kifejtette, hogy a Cstv. 4. §-a értelmében a felszámolási vagyonhoz tartozik mindaz a vagyon eszköz, ami a társaság tulajdonában áll a felszámolás kezdő időpontjában. Ezt a vagyont a vezető tisztségviselő a felszámolás kezdő időpontját követően köteles a felszámolónak átadni. A Gt. 30. §-a szerint a vezető tisztségviselő a kötelezettségei megszegésével a gazdasági társaságnak okozott kárért a polgári jog általános szabályai szerint felel. A felszámoló a Cstv. 48. § (1) bekezdése alapján köteles az adós társaság követeléseit behajtani, illetőleg peres úton érvényesíteni.

Az alperes a felperesi követelés jogalapját és összecszerűségét is vitatta, ezért a kereset elutasítását kérte. Érdemben azzal érvelt, hogy 2010-ben lett a társaság beltagja, amikor a társaság mérlegében már 83.193.000 forint pénzeszköz volt feltüntetve, erről azonban annak idején ő tájékoztatást nem kapott. Ténylegesen ez a pénzösszeg nem volt meg a házipénztárban, azt a korábbi beltag feltehetően a társaság működéséhez használta fel. Állította, hogy a társaság bevételeit ő minden esetben a társaság további működtetésére fordította, saját vagyonát azzal nem növelte. Arra is hivatkozott, hogy a könyveléshez nem értett, azt szakemberre bízta. A házipénztár 85.230.000 forint összegű kimutatása azért merülhetett fel, mert a könyvelő helytelen számviteli gyakorlatot folytatott azzal, hogy a bevételekkel szemben a költségeket nem számolta el.

Hangsúlyozott álláspontja szerint a felperes kártérítési igénye csak a társaságnak az adóhatóság felé fennálló köztartozása erejéig lehet helytálló, amelynek mértékét a 2014. márciusi folyószámla adatai szerint 9.635.385 forintban határozta meg. Utalt továbbá arra is, hogy a társaság korábbi beltagjának felelősségét a Gt. 109. § (4) bekezdése előírja.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét megalapozottnak ítélte.

Eljárása során a felszámoló által csatolt okiratok mellett értékelte alperes neve alperes személyes nyilatkozatát, valamint **beltag neve** és **1. tanú** tanúk vallomását, továbbá a becsatolt számviteli iratokat, és figyelembe vette a Cstv. 4. § (1), a Gt. 30. § (2), a Ptk. 339. § (1), valamint a Gt. 30. § (2) bekezdésének rendelkezését.

Rámutatott arra, hogy a felperes a kár összegét a becsatolt tevékenységzáró mérleggel bizonyította, amely alapján megállapítható, hogy a felperesi gazdasági társaság felszámolásának elrendelésekor a házipénztárban 85.230.000 forint készpénznek kellett volna lennie. Ez a pénzvagyon a Cstv. 4. § (1) bekezdése alapján a felszámolási vagyonba tartozott. A tanúvallomások alapján azt a következtetést vonta le, hogy a felperes üzleti tevékenységét korábban *kültagi, majd beltagi minőségében* az alperes irányította. Megállapította azt is, hogy az alperes a beltaggá válásakor tudott a házipénztárban megjelölt, de ténylegesen ott meg nem levő pénzállomány nagyságáról, hiszen elmondása szerint saját tevékenységével azt maga idézte elő, amikor számla nélkül fizetett ki különböző pénzösszegeket. Rámutatott arra is, hogy az alperes jogellenes gyakorlatot folytatott, amikor számla nélkül eszközölt kifizetéseket a társaság bevételeiből, ebből pedig az következik, hogy nem a vezető tisztségviselőtől elvárható gondossággal irányította a társaság tevékenységét és a társaságnak ezzel kárt okozott.

Az elsőfokú bíróság megítélése szerint az alperes nem bizonyította, hogy a házipénztárban feltüntetett összeg nem a saját vagyonát gyarapította. Személyes nyilatkozata, valamint a korábbi beltág tanúvallomása alapján nem volt megállapítható, hogy a pénzüsszegekből mennyit, mikor és mire fordítottak. Hangsúlyozta, hogy a felszámolás kezdő időpontjában a volt vezető tisztségviselő köteles elszámolni a felszámolás alá került társaság vagyonával. A volt vezető tisztségviselő a tevékenységet lezáró mérleg aláírásával annak tartalmáért felelősséget vállal, az abban foglaltak valódiságát ismeri el. A kártérítési felelősségének kimentése körében a számviteli és adózási szabályokat megsértő saját eljárására sikeresen nem hivatkozhat. Védekezését abban a körben sem fogadta el, hogy a társaság könyvelőjének lett volna feladata őt a számviteli szabályoknak nem megfelelő működésre figyelmeztetni, mert a könyvelő feladata kizárólag az alperes által rendelkezésére bocsátott számlák alapján a tények rögzítése, a költség számlák lekönyvelése volt, az alperes pedig maga is úgy nyilatkozott, hogy a könyvelő a részére átadott költség számlákat hiánytalanul lekönyvelte. Álláspontja szerint az sem eredményezhette az alperes kártérítési felelősség alóli mentesülését, hogy már a korábbi beltág ügyvezetésének ideje alatt megkezdődött a házipénztárban a pénzkészlet felhalmozása, mivel neki a beltági feladatok átvételekor tisztában kellett lennie ennek következményeivel, és a magas házipénztár állomány ismeretében vállalta el a beltági feladatokat.

Rámutatott arra is, hogy az általa hivatkozott Gt. 109. § (4) bekezdésében foglalt rendelkezés nem alkalmazható, mert az a vezetőnek a társaság tagjával szembeni felelősségére vonatkozik.

Tévesnek minősítette azt a védekezést is, hogy az alperes csupán azzal a 9.635.385 forint mértékű köztartozásnak megfelelő összeggel felelhet, amellyel a társaság tartozik az adóhatóság felé. Jelen pernek ugyanis nem az volt a tárgya, hogy a társaságnak milyen hitelezői tartozásai állnak fenn, hanem azt kellett feltárnia, hogy a felperesi társaságnak milyen felszámolási vagyona kellett, hogy legyen a felszámolás kezdő időpontjában és azzal a vezető tisztségviselő a felszámoló felé elszámolt-e.

Mindezekre tekintettel megállapította: az alperes azzal a jogellenes magatartásával, hogy a felperesi társaság házipénztárában nyilvántartott és a zárómérleg aláírásával is elismert 85.230.000 forinttal nem tudott elszámolni, a felperesnek kárt okozott, ezért ennek megfizetésére kötelezte. A fizetési kötelezettség kezdő időpontját a felszámolás kezdő időpontjával egyezően állapította meg, a kamat mértékét a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerint határozta meg. Az alperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján marasztalta az első fokú eljárásban felmerült perköltség megfizetésére is.

Az első fokú ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben elsődlegesen kérte a kereset elutasítását, másodlagosan pedig annak megváltoztatását és a kártérítés mértékének mérséklését a meg nem fizetett adó tartozás összege erejéig. Jogorvoslati kérelmében elsődlegesen azt hangsúlyozta, hogy a felperesi társaságnak soha nem volt kültagja, csak mint munkavállaló dolgozott a társaságban, ilyen minőségében pedig a társaság könyvelését nem ismerhette. Megismételte azt az érvelését, hogy amikor a társaság beltágja lett, a volt felesége

pedig a kültag, már a könyvelés a házipénztárban 83.193.000 forint pénzvagyont jelzett. A beltagsági jogviszonya alatt ezen összeg 85.230.000 forintra emelkedett, tehát megközelítőleg 2.000.000 forinttal nőtt. Ez az összeg csak a társaság könyveiben szerepelt, azt azonban már korábban a társaság működésére elköltötték, a saját céljaira nem használta, ebből következően a társaságnak nem okozott kárt.

Ismételten hangsúlyozta, hogy a kárként meghatározott ítéleti összeg nem megalapozott, mert a társaságnak legfeljebb azzal okozott kárt, hogy a társaság nem tudta megfizetni a köztartozásait, ez pedig az adóhatóság felé 2014. március 5-ei folyószámla kivonat szerint 9.635.385 forint volt. Megítélése szerint a további összeggel nem tartozik, mert ha a társaság végelszámolással szűnt volna meg jogutód nélkül, abban az esetben az adótartozás kifizetését követően a fennmaradt vagyont a tulajdonosoknak kellene átadni a betétjük arányában.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az első fokú ítélet helybenhagyását kérte. Rámutatott arra, hogy **beltag neve** tanú vallomása szerint a könyvelővel az alperes tartotta a kapcsolatot, a megrendelőkkel ő tárgyalt, a társaság tevékenységét ő végezte, ebből következően nem felelhet meg a valóságnak azon állítása, hogy a társaság pénzügyeit nem ismerte. A tárgyaláson jelenlévő alperes erre a tanúvallomásra észrevételt nem tett, ellenben maga is úgy nyilatkozott, hogy a plakátok eltávolításában résztvevő hajléktalanoknak ő maga fizetett készpénzben, ezekről bizonylatot nem állított ki és ugyanígy járt el az információkat adó graffitisek esetében is. Hangsúlyozta továbbá, hogy az alperes 2010. szeptember 30-ától kezdődően, amikor a társaság beltagja lett, teljes felelősséget vállalt a társaság tevékenységéért, teljes körű betekintése volt a társaság anyagi helyzetére is. Lehetősége lett volna a szükséges intézkedéseket megtenni a törvényes állapot helyreállítása érdekében, ezt azonban elmulasztotta. A gazdasági életben résztvevő társaság vezető tisztségviselőjének ismernie kell a cég működésére vonatkozó jogszabályi előírásokat, azok betartása pedig a törvény által előírt kötelezettsége. Nem helytálló az a hivatkozása sem, miszerint az őt terhelő kártérítési felelősség mindössze a meg nem fizetett adótartozás mértékével lehet egyenlő, mert a következetes bírói gyakorlat szerint a gazdasági társaság volt tisztségviselője a felszámolás alá került társaság - a tevékenységet lezáró mérlegben meghatározott - teljes vagyonával köteles elszámolni.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a jogvita körében releváns tényeket helytállóan állapította meg és helyes az abból levont jogi következtetése is, ezért ítéletét a ... Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, annak indokaira a Pp. 254. § (3) bekezdése alkalmazásával ezúttal csupán hivatkozik.

A fellebbezés kapcsán csak az alábbiakat emeli ki:

A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 31. § (1) bekezdés b) pontja alapján a felszámolás alatt álló gazdálkodó szervezet

vezetője köteles a társaság iratait, valamint a tevékenységet záró mérleget, továbbá a felszámolási vagyont leltár szerint átadni a felszámolónak legkésőbb a felszámolás kezdő időpontját követő 30 napon belül. A felszámolási vagyonhoz tartozik a Cstv. 4. § (1) bekezdése alapján mindaz a vagyon, amellyel a társaság a felszámolási eljárás kezdő időpontjában rendelkezik.

A felszámolás kezdő időpontját megelőzően vezető tisztséget betöltő személy tehát az általa aláírt tevékenységet lezáró mérleg alapján *köteles a társaság összes vagyonával* a felszámoló részére elszámolni, amennyiben ezt a kötelezettségét nem teljesíti, a felszámolás alá került társasággal szemben kártérítési felelősséggel tartozik. Mindebből következően a *kár mértéke* nem a társaság köztartozásai, illetőleg a felszámolás során bejelentkező hitelezői igények összegével egyenlő, hanem azzal a vagyonnal, amelyet elmulasztott a felszámolónak átadni.

Az alperes, mint a társaság felszámolásának kezdő időpontjában bejegyzett vezető tisztségviselője a kártérítési felelősség alól akkor menthette volna ki magát eredményesen a Ptk. 339. § (2) bekezdése alapján, ha igazolja, hogy az általa aláírt tevékenységet záró mérleg adatai nem helytállóak. Ezt akkor tudta volna kétséget kizáró módon bizonyítani, hogyha *számviteli bizonylatokkal* alátámasztja, hogy a tevékenységzáró mérleg eszköz oldalának pénzeszköz sorába bejegyzett adat helytelen, mert azt csökkenteni kell a társaság működése során jogszerűen felmerült, de lekönyvelni elmulasztott kiadások összegével. Ilyen számlákat, bizonylatokat azonban az alperes nem tudott a bíróság elé tárni, ezért azok az állításai, hogy az adós társaság a felszámolás elrendelésekor pénzeszközzel valójában nem rendelkezett, illetőleg a társaság készpénzét a társaság működésére fordították, nem voltak hitelt érdemlően bizonyítottak.

Az eredménytelenül fellebbező alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése, valamint 239. §-a alapján köteles megfizetni a felperes jogi képviselével kapcsolatos másodfokú eljárási költségét, amelyet a ... Ítélet tábla mérlegeléssel 100.000 forint összegben határozott meg a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (4) és (5) bekezdései, valamint 4/A. §-a alapján. Az alperes személyes költségmentessége folytán feljegyzett 2.500.000 forint fellebbezési illetéket a pervesztességére tekintettel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése alapján az állam viseli.

Budapest, 2015. január 7.

Botka Lászlóné dr. s.k.
a tanács elnöke

. Volein Anna s.k.
s.k.
előadó bíró

dr. Csányi Terézia Katalin
bíró

A kiadmány hiteléül: